

Woorden bij de vesper van maandag 3 april – Lieske Duim

Lezen Johannes 12, 20-30

Hiervoor is het verhaal van de intocht in Jeruzalem. Jeruzalem waar mensen zich opmaken voor het komend paasfeest.

*Nu was er ook een aantal Grieken naar het feest gekomen om God te aanbidden.*

*Zij gingen naar Filippus uit Betsaida in Galilea, en vroegen of ze Jezus konden zien. Filippus ging dat tegen Andreas zeggen en samen gingen ze naar Jezus. Jezus zei: 'De tijd is gekomen dat de Mensenzoon tot majesteit wordt verheven. Werkelijk, Ik verzeker u, als een graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft het één graankorrel, maar wanneer hij sterft brengt hij veel vruchten voort.*

*Wie zich aan zijn leven vastklampt, verliest het, maar wie in deze wereld zijn leven loslaat, behoudt het voor het eeuwige leven. Wie Mij dient moet Mij volgen: waar Ik ben zal ook mijn dienaar zijn, en wie Mij dient zal door de Vader geëerd worden.*

*Nu slaat de angst Mij om het hart. Wat moet Ik zeggen? Vader, laat dit ogenblik aan Mij voorbijgaan? Maar hiervoor ben Ik juist gekomen. Laat nu zien hoe groot uw naam is, Vader.' Toen klonk er een stem uit de hemel: 'Ik heb mijn grootheid getoond en Ik zal mijn grootheid weer tonen.' De mensen die daar stonden en dit hoorden, zeiden: 'Een donderslag!' Maar er waren er ook die zeiden dat het een engel was die tegen Hem gesproken had. Jezus zei: 'Die stem heeft niet voor Mij gesproken, maar voor u.*

Dit gedeelte uit het evangelie volgens Johannes vond ik mooi passen bij het thema van deze vespers: sterven om te leven met het beeld van de graankorrel die moet sterven om veel vruchten /korrels voort te brengen.

Hierover nadenkend kwamen een paar vragen bij mij op.

Wat wordt hier met sterven en leven bedoeld? Is dat lichamelijk sterven en een eeuwig leven daarna?

Of is sterven loskomen van wat ons vasthoudt, en opent dat de weg voor een leven dat ruimer is en verder reikt. Wat houdt ons dan vast en waarom staat dat een ruimer leven in de weg?

Of leggen we te veel nadruk op het sterven. Kijken we teveel naar de graankorrel die sterft en te weinig naar het graanveld wat komt vol wuivende halmen. De belofte van brood, van leven. Naar het leven dat Jezus ons voor leeft.

Wat als we wat meer geloven in wat er kan groeien? Kunnen we dat? Durven we dat?

Toen ik hierover nadacht viel de rest van de tekst plots op zijn plaats. Want als wij denken aan idealen en dromen van anders leven -zoals een leven vanuit vertrouwen- dan is er zo vaak een stemmetje dat zegt: 'kan niet' of 'is eng' of 'niet doen'

En hier horen we van een stem die zegt:

'Ik heb mijn grootheid getoond en Ik zal mijn grootheid weer tonen.'

Nee, zegt Jezus die stem sprak niet voor mij, maar voor jullie!

Voor ons??

Laten we stil zijn